

Hồi Một

TÀN DƯƠNG CỔ ĐẠO

Gió thu hiu hiu thổi. Khiến mọi người cảm thấy dễ chịu.

Ánh tà dương nghiêng nghiêng chiếu soi trên con đường đầy cát bụi một cách gượng gạo yếu đuối thê lương.

Vùng thảo nguyên khô và nổi liền rừng thẳm xa xăm, ở khoảng giữa vùng thảo nguyên và cánh rừng xanh ấy ẩn hiện hình bóng của một trang bảo.

Hai kỵ mã ngựa phi nước đại giữa đám bụi vàng tung tóe từ một ngõ khác con đường lộ chạy tới.

Một tiếng hét xen lẫn tiếng ngựa hí, cặp kỵ mã đã dừng lại, và ta có thể nhìn thấy rõ ràng trên ngựa có hai người ăn mặc kiểu cách võ sư, niên kỷ độ bốn mươi.

Người gương mặt xám tro trở vào một bên bụi cỏ nói:

– Lão Phương, người xem cái đó là vật chi vậy?

Một người da mặt trắng tươi kia nói:

– Mặc kệ nó là vật gì, chúng ta hãy đi gấp thôi.

– Xem thử một cái thế nào?

– Lão Vương sao người thích lý sự vậy?

Gã họ Phương vừa nói, người đã nhảy xuống ngựa, giao dây cương cho gã họ Vương, tung người nhảy sang, cúi nhìn xong, lập tức quay lại.

Gã họ Vương nói:

– Thế nào?

Gã họ Phương khạc nhổ một cái rồi nói:

– Mẹ nói, một thầy ma.

– Người chết?

– Chẳng lẽ còn sống sao?

– Người ấy hình thù thế nào?

– Một tên tiểu tử vài mươi tuổi, cuộn vào trong một chiếu rách.

– Chắc là người nào đó bố thí vậy...

– Có thể chết dọc đường ư?

Gã họ Vương nhảy xuống ngựa nói:

– Để ta xem thế nào?

Dứt lời gã bước tới, thấy một chiếc chiếu cũ cuộn một người chỉ lộ đầu và chân ra ngoài, gã cau mày đưa chân hất tung chiếc chiếu.

A! Bất giác gã thất kinh kêu lên một tiếng. Cái xác chết đầy máu me lem luốc xem qua biết ngay là bị một trận đánh đập trước khi chết, da thịt lở toét còn máu me lem luốc, chắc chắn mới bị ném vào bụi cỏ không bao lâu.

Người chết này độ mười sáu mười bảy tuổi, mặt mày sáng sủa, chỉ hơi gầy ốm xanh xao.

– Ừ!

Tay chân của hắn co rút lại vài cái, mở toang đôi mắt vô thần, rồi nhắm lại ngay.

Gã họ Vương xoay lại nói lớn:

– Lão Phương, nó chưa đứt hơi hẳn.

Gã họ Phương dắt ngựa bước sang nói:

– Chưa chết ư?

– Còn thở nhẹ, lúc nãy có ự lên một tiếng.

– Ta xem chắc cũng phải chết thôi.

– Cứu một mạng người hơn làm trăm việc thiện.

– Hãy khoan!

– Thế nào?

– Làm việc lành xin đến nơi khác làm vậy.

– Bạn muốn nói gì?

– Lão Vương, mi biết nơi này thuộc địa phận nào không?

– A! Đây... gã họ Vương tái mặt.

– Thằng tiểu tử này, ta đoán chắc do Vọng Nguyệt Bảo ném ra đây, mi dám đụng đến nơi này ư?

Họ Vương ngẩng đầu nhìn Trang bảo ở tận thảo nguyên xa xăm, rồi biến sắc nói:

– Chúng ta đi thôi.

Hai người như gặp phải ma đuổi, quý rượt, hoảng hốt vội vàng phi ngựa chạy mất.

Màu sắc ánh tà dương lúc hoàng hôn trở thành đỏ ửng, gió tây vù vù thổi mạnh.

Thiếu niên nằm trong bụi cỏ, cố gượng sức mở đôi mắt hình như hắn không

muốn chết, còn luyện tiếu côi thể xinh đẹp này, đôi môi khô khan lép nhép nhích động phát ra âm thanh nhỏ nhẹ như tiếng muỗi kêu:

– Ta... Ta không muốn chết, ta không muốn... chết.

Nhưng bây giờ có ai nghe thấy tiếng kêu vang tuyệt vọng của hắn? Tử thần đã đến gần hắn rồi, chỉ còn hơi thở yếu đuối cuối cùng.

Tà dương đã lặn, vẫn còn lại ánh sáng phản chiếu còn hắn thì nằm chờ chết như loài côn trùng trong đám cỏ.

– Nước... nước...

Âm thanh yếu đuối, ngay cả hắn còn chưa nghe rõ, hai mắt lại nhắm nghiền.

Ánh tà dương chiếu lại tia sáng cuối cùng, chỉ thấy một màu vàng mờ nhạt xa tít tận chân trời.

Xa xa vọng lại vài tiếng gầm thét của loài lang sói, lang sói sẽ là kẻ thu nhặt xác chết của hắn.

Một lần nữa hắn lại tranh đấu với số mệnh, kêu lên:

– Ta... không muốn chết mà!

Bây giờ hắn cảm thấy trong người bắt đầu phát nóng, đầu óc hỗn loạn, ý chí dần dần yếu đuối, hắn biết giây phút cuối cùng của cuộc đời hắn sắp đến nơi, niên kỷ còn trẻ thế kia mà đã đến chỗ tận cùng của đời người.

Ngoại trừ tâm hồn, thân thể không còn biết đau đớn nữa, mặc dù bị thương thế khá nặng, xương thịt như tử, toàn thân tê liệt.

Mặt trời lại mọc phương Đông, nơi đây sẽ rơi rớt một vài khúc xương người, cũng có thể không còn sót một tí gì hết vì lang sói đã làm sạch hết.

Trong cơn mê man, hắn cảm giác hình như có vật di động gần hắn, cố hết sức mở đôi mắt đã cứng đờ hồi lâu, hắn nhìn thấy hai đám sáng màu xanh, kể đó có thêm hai đốm sáng nữa.

– Hung lang!

Tri thức hoàn toàn sắp sửa mất hắn đó đã nhận thức được vài con lang sói đã đến gần hắn.

Một thứ bản năng bẩm sinh tham sống sợ chết của con người lại phản ứng ra sự tự vệ chống chết, khiến hắn tỉnh táo hơn trước nhiều, nhưng chỉ tổ làm cho hắn thêm đau đớn, một thứ đau đớn đối diện với tử vong.

Một tiếng rống gầm kinh tâm táng đởm, con vật đen lù lù to lớp chụp vào người.

– Hết rồi! Cuộc đời kể như đã xong, hắn nhắm chặt đôi mắt lại.

Hai tiếng rú thảm thiết vang lên trong đêm tối, tiếp đó có một vật gì nặng nề ngã phịch trên đất.

Bên lỗ tai hắc vang lên một âm thanh trầm khàn:

– À! Tội nghiệp quá! Nghiệp ác ai gây ra?

– Tiếng người? Ta chưa chết! Tư tưởng này lại phát sanh, một mãnh lực không thể lường được, hắc lại mở mắt lần nữa, nhưng không tài nào nhìn rõ, chỉ thấy một bóng đen lơ mờ.

Âm thanh khàn trầm lại nói:

– Tiểu tử, mi còn sức nói được vài câu chẳng?

Hắc cố hết sức nhích môi, nhưng không nói ra lời. Trong thâm tâm hắc lại một âm thanh to lớn kêu lên:

– Cứu tôi! Cứu tôi với, đừng bỏ ta mà đi, tôi cần phải sống...

Hắc cảm giác một đôi tay ấm áp đang xoa bóp trên thân mình, cảm thấy dễ chịu vô cùng, cái thân thể lạnh cứng dần dần hồi phục lại độ ấm, nguyên khí cũng từ từ khôi phục.

Hắc nhắm mắt lại mặc cho đối phương xoa bóp, giây lát sau, đối phương dừng tay nói:

– Tiểu tử! Mi nói chuyện thử xem nào?

Hắc trợn mắt, dưới ánh mặt trời ẩn hiện nhìn ra đối phương là một ông lão, tuổi độ sáu mươi, râu tóc lẫn lộn, thành ra một lão râu tóc rối ren, cặp mắt long lanh sáng quắc của ông lão khiến người ta phải chú ý.

– Lão trượng, ông... cứu sống cháu.

– Cứu sống hay không bây giờ còn chưa biết được.

– Vâng... nhưng ít nhất tại hạ thoát được miệng lang sói.

– Chỉ tới chậm một bước, tiểu tử mi toi mạng rồi, mi tên là gì?

– Tại hạ tên là Đinh Hạo.

– Quê quán ở đâu?

– Điều này...tại hạ không biết nói sao, tại hạ...ăn nhờ ở đậu...

– Người ăn nói khá lảm, có học chút ít chữ nghĩa gì không?

– Thưa có!

– Tại sao người ra nông nổi này?

– À! Lão trượng... chuyện kể dài dòng, tại hạ khi sanh ra đời chưa từng được cư xử như một con người...

– Người là người phụ cận hay là...

– Là thầy tớ trong Vọng Nguyệt Bảo

Ông lão rùng mình nói:

– Người là người của Diêm Vương Bảo?

– Vâng!

– Đúng ra không nên cứu người...

– Lão trượng sợ...

– Sợ cái gì khô gì? Trong Diêm Vương Bảo chả có một người nào tốt lành cả.

Đinh Hạo âu sầu nói:

– Vâng, lão trượng nói đúng lắm, bằng không làm gì có danh hiệu Diêm Vương Bảo.

– Người được xem như là tiểu qui tọa hạ của Diêm Vương Bảo...

– Lão bá, tại hạ chưa có tư cách làm tiểu qui, bất quá chỉ là con qui đáng thương hại dưới đám tiểu qui vậy.

– Há há, có lý lắm.

– Xin thưa hỏi danh xưng lão bá thế nào?

– Điều này miễn nói vậy.

Đinh Hạo thở nhè nhẹ, dùng tay chống gối dậy, do tri giác phục hồi, nên hắn cảm thấy thương tích trên người đau nhức vô cùng, nhưng hắn cắn răng chịu đựng, mồ hôi trên trán toát ra to bằng hạt đậu, mặt tái mét nhăn nhó đau đớn vô cùng.

– Tiểu tử, đau lắm phải không?

– Vâng!

– Người chịu đựng khá lắm.

Đinh Hạo nói một cách thảm thiết:

– Tại hạ chịu đựng từ thuở nhỏ nên đã quen rồi.

– Bây giờ lão cho chút ít thuốc cầm đau, rồi nài lên đường vậy.

– Lão bá có thể dẫn tại hạ theo..

– Lão hận bọn người Diêm Vương Bảo vào tận xương tủy, người đừng nói lời thôi nũa.

Đinh Hạo nghiêng răng ngậm miệng lại hắn không yêu cầu nũa, từ nhỏ hắn đã huấn tập trở thành cá tánh kiên cường, có thể nói rằng hắn trưởng thành trong đám lang sói, thế mà bị đánh đập hành hạ không chết, đó thật là số mạng của hắn to lắm vậy.

Lão từ trong túi lấy ra một chiếc bình nhỏ, đưa cho Đinh Hạo nói:

– Uống một nửa còn một nửa thoa bên ngoài da.

Đinh Hạo hai tay tiếp lấy nói:

– Tại hạ một lần nữa xin hỏi danh hiệu lão bá?

Ông lão tròn tròn mắt nói:

– Tiểu tử, mi rắc rối quá...

– Tại hạ không thể không nhớ ơn cứu mạng này.

– Người muốn báo ơn?

– Điều đó đương nhiên, có lý nào thọ ân mà lại không báo.

– Há há! Câu nói chí lý, nhưng lão phu không quan tâm đến điều này.

Dứt lời tung mình chạy mất.

Đinh Hạo đành cười gượng, vội mở nắp bình đổ vào bàn tay, đó là loại thuốc bột màu trắng, đưa vào mũi ngửi không có mùi vị chi cả, chia một nửa đổ vào miệng còn một nửa kia thoa vào những vết thương trên thân.

Thuốc bột này thật công hiệu, chỉ trong chốc lát, thì bớt đau nhức, chỉ còn độ một hai phần nữa thôi.

Ông lão cứu sống mình nhưng không lưu lại danh hiệu mà bỏ đi mất, đây thật là một vấn đề thương cảm “Thi ân mà không cầu báo đáp”.

Xa xa vọng lại tiếng gầm rú của loài lang sói.

Đinh Hạo không khỏi rung mình hồi tưởng lại cảnh tượng hồi nãy, tí nữa thì đã làm mồi cho lang sói rồi, nếu không được ông lão đến cứu, thì thịt xương còn đâu nữa và bây giờ nếu có bọn người Vọng Nguyệt Bảo phát hiện mình chưa chết, chắc lại không thoát khỏi một trận đòn nên thân nữa.

– Chạy! Chạy cho xa thật nơi này!

Hắn nghĩ tưởng như thế là xong, lập tức cố sức đứng dậy, nhưng đứng được một nửa người lại té ngồi xuống đất, không khỏi ảo não thê lương thở dài:

– Chẳng lẽ số mạng của mình đành phải chấm dứt ư?

Hắn hồi tưởng lại lời mẹ hắn thường nói:

– Con cứng! Số mạng như vậy đó!

Chẳng lẽ trên thế gian này thật có “Số mạng” chủ quản tất cả con người ư? Hắn không tin, nhưng sự thật phơi bày trước mắt, hai mẹ con của hắn quả thật xấu số hình như tất cả nỗi bất hạnh trên thế gian đều đổ vào hai mẹ con hắn.

Hồi tưởng đến mẹ lòng hắn thật tang thương vô cùng.

Hắn không bao giờ quên được thảm cảnh người mẹ thất cổ chết, trong cặp mắt của mọi người hắn cho bà chết cũng như một con chó.

Những người chung quanh chỉ có một câu phúng diếu đối với bà mẹ hắn.

– Bà ta chết rồi, thật đáng tiếc.

Hắc nhạ lại hai mẹ con đến Vọng Nguyệt Bảo, lúc đó mình mới năm tuổi, ban đầu được họ xem là thượng khách, dần dần xuống địa vị kẻ dưới. Mười hai năm ròng không biết mẹ mình đã chảy bao nhiêu giọt lệ tủi nhục đau thương!

Tại sao phải ăn đậu ở nhờ (Vọng Nguyệt Bảo)?

Tại sao lại xảy ra mọi việc như thế?

Hắc không hiểu nổi, cho đến cả thân thể cũng không biết, hắc sợ bà mẹ đau buồn, sau vài lần hỏi thăm thì hắc chẳng bao giờ dám hỏi nữa.

Sư việc mười ngày trước lại hiện ra...

Còn nhớ thật rõ ràng tối hôm ấy, làm xong việc vào phòng bà mẹ chỉ thấy bà ăn mặc chỉnh tề ngồi bên cạnh giường, đôi mắt sưng húp đỏ ngầu, trực giác của hắc cho biết điều gì không lành.

– Mẹ, có việc gì vậy?

Không một giọt lệ nào tuôn ra, có vẻ nước mắt đã chảy hết rồi, bà chỉ ghen ngào nói:

– Mẹ rốt cuộc rồi có việc gì không?

– Con ơi! Đây là mệnh, là định mệnh vậy!

– Mẹ...

– Con ơi! Con trưởng thành rồi con có thể tự lập được, con phải rời nơi này cho sớm...

– Mẹ, nếu con không vì mẹ thì con đã đi khỏi nơi này lâu rồi.

– À! Con ơi! Con sanh nhầm chỗ...

– Sao mẹ lại nói thế?

– Để mẹ nhìn con cái nào!

– Mẹ...

– Con ơi, mẹ có lỗi với cha con, cũng có lỗi với con...

– Cha con là ai vậy hở mẹ?

– Đừng nói nữa, sau này con đi tìm một người tên Trúc Lâm Tẩu thì mọi việc sẽ sáng tỏ.

– Nhưng mà mẹ...

– Tốt hơn hết con hoàn toàn không biết gì cả, bằng không con không thể sống nổi. Năm xưa mẹ đến đây, mẹ có kỳ vọng rất nhiều, hiện giờ thì không còn gì nữa, số mệnh như vậy đó con.

– Mẹ...

– Con đi ngủ đi con, hãy nhớ cho kỹ, rời khỏi nơi đây, đi tìm Trúc Lâm Tẩu...

...

Sáng sớm hôm sau, mẹ đã thất cổ tự vận, một người thân duy nhất trên thế gian đã ra đi trong hoàn cảnh ấy.

Ngày hôm qua, chỉ cãi nhau với tên Tổng Quản vài lời, thì bị gã dùng roi đánh đến chết, dùng chiếu rách cuộn lại ném vào nơi hoang dại làm mồi cho lang sói.

– Ta không thể chết.

Một lần nữa hắc tranh đấu với định mệnh, cắn răng chịu đựng, hai tay chống đất đứng lên, dùng hết toàn lực cất bước đi một các gian nan khổ sở, từ từ tiến về phía trước con đường lộ.

Thật may mắn, hắc nhất được một cây nạng mà người ta đánh rớt trên đường, khập khểnh chống nạng đi tới.

Sao đêm hiển lộ tận chân trời, bốn bờ vắng lặng tĩnh mịch hắc lảo lảo tự nhủ:

– Mẹ! Con vâng lời mẹ dạy bảo, đã rời khỏi Vọng Nguyệt Bảo nhưng một ngày nào đó, nhất định phải trở về đây, phải trở về vậy.

Đi bộ cho đến trời sáng, còn đi được ba bốn mươi dặm đường sức cùng đã tận, xem kỹ toàn thân đầm máu lem luốc, y phục rách nát, hình thù không ra gì, nếu bị người ta trông thấy há không kinh động đến lòng người sao?

Trong lòng thoáng suy tư, mắt dòm ngó xung quanh, bỗng phát hiện thấy một rừng cây không xa lắm, ẩn hiện một bờ tường màu tro, hắc nghĩ rằng nơi đó phải là đình miếu hoặc nhà dân không lắm, hãy đến đó xem sao?

Thế rồi hắc dùng hết tàn lực còn lại thoăn thoắt bước về hướng hàng cây.

Thật không dễ dàng, mới tới gần một ngôi miếu to hiện ra trước mắt, tinh thần phấn khởi, người xuất gia ấy từ bi làm căn bản, dầu gì đi nữa cũng khá hơn người thế tục nhiều.

Đến sát cổng chùa, không thấy bóng người nào cả, trên có tấm bảng viết ba chữ màu kim Dược Vương Miếu, còn bên trong có hương khói chẳng nữa thì chưa biết.

Hắc ngồi xuống bậc thang trước chùa tịnh thổ một hồi, lại đứng dậy vào chùa.

Thương tích trong thân người nhờ thoa thuốc giống thuốc bột của ông lão vô đang cho nên hắc cảm thấy không đau đớn mấy, chỉ cảm thấy uể oải, sức lực yếu như một đứa trẻ đang tập đi.

Hắc chưa từng luyện võ học nghệ, chỉ là một thiếu niên tầm thường, nên thể chất không thể so sánh với người có luyện tập võ thuật, nhưng do gởi thân tại Vọng Nguyệt Bảo nên đối với môn đạo trong giang hồ hắc cũng biết đôi chút.

Nhìn xem tình hình trong miếu, không phải là ngôi miếu hoang, không có người ở, điều lạ lùng nhất là chẳng thấy hương khói.

Xuyên qua cổng chùa một dãy phòng đã lâu không được tu tỉnh, đối diện đó là chánh điện.

Đưa mắt nhìn tới, nhang đèn còn thấp sáng, điều đó quyết định ngôi chùa có người ở nên không khỏi mừng thầm.

– Ai đó?

Dãy nhà cạnh chánh điện phát ra tiếng quát.

Đinh Hạo mừng rỡ phấn khởi trả lời:

– Tôi là người mắc nạn.

o O o